

Vec C-174/02

Streekgewest Westelijk Noord-Brabant

proti

Staatssecretaris van Financiën

(návrh na zažatie prejudiciálneho konania podaný Hoge Raad der Nederlanden)

„Štátna pomoc – článok 93 ods. 3 Zmluvy ES (teraz článok 88 ods. 3 ES) – Plánovaná pomoc – Zákaz vykonať navrhované opatrenia pred konečným rozhodnutím Komisie – Rozsah zákazu, ak pomoc spočíva v oslobodení od dane – Určenie osôb, ktoré sa môžu dovoliavať prípadného porušenia“

Návrhy prednesené 4. marca 2004 – generálny advokát L. A. Geelhoed

Rozsudok Súdneho dvora (prvá komora) z 13. januára 2005

Abstrakt rozsudku

1. *Pomoc poskytovaná štátmi – Plánovaná pomoc – Zákaz vykonania pred konečným rozhodnutím Komisie – Priamy účinok – Osoby, ktoré sa môžu dovoliavať prípadného porušenia – Osoba podliehajúca súdnej právomoci, ktorá je daovníkom dane tvoriacej neoddeliteľnú súčasť opatrenia pomoci*

[Zmluva ES, článok 93 ods. 3 (teraz článok 88 ods. 3 ES)]

2. *Pomoc poskytovaná štátmi – Ustanovenia Zmluvy – Pôsobnosť – Dane, z ktorých existujú oslobodenia považované za pomoc – Začlenenie – Podmienka – Závazný vzťah určení medzi daňou a pomocou*

[Zmluva ES, článok 92 (zmenený, teraz článok 87 ES) a článok 93 (teraz článok 88 ES)]

1. Osoba podliehajúca súdnej právomoci môže mať záujem na tom, aby sa pred vnútroštátnymi súdmi mohla dovoliavať priameho účinku zákazu vykonania navrhovaných opatrení uvedeného v článku 93 ods. 3 poslednej vete Zmluvy (teraz článok 88 ods. 3 posledná veta ES) nielen s cieľom dosiahnuť zrušenie negatívnych účinkov narušenia hospodárskej súťaže, ktoré bolo vyvolané udelením protiprávnej pomoci, ale aj s cieľom dosiahnuť vrátenie dane vybranej v rozpore s týmto ustanovením. Za tohto posledne uvedeného predpokladu je otázka, či sa takejto osoby dotklo narušenie hospodárskej súťaže vyplývajúce z daného opatrenia pomoci, irelevantná pre posúdenie jej záujmu na podaní žaloby. Zohľadníť treba len tú skutočnosť, že táto osoba podliehajúca súdnej právomoci je daovníkom dane, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou opatrenia pomoci vykonaného v rozpore so zákazom uvedeným v článku 93 ods. 3 poslednej vete Zmluvy.

(pozri bod 19)

2. Dane nepatria do pôsobnosti ustanovení Zmluvy týkajúcich sa štátnej pomoci okrem prípadu, keď sú takým spôsobom financovania opatrenia pomoci, že tvoria neoddeliteľnú súčasť tohto opatrenia.

Na to, aby bolo možné dať alebo mať dane považovať za neoddeliteľnú súčasť opatrenia pomoci, musí medzi daňou a pomocou podľa vnútroštátnej úpravy nevyhnutne existovať záväzný vzťah určenia v tom zmysle, že výnos dane je záväzne určený na financovanie pomoci. Pokiaľ takýto vzťah existuje, výnos dane priamo ovplyvňuje rozsah pomoci a v dôsledku toho posúdenie jej zlučiteľnosti so spoločným trhom.

Skutočnosť, že pomoc sa poskytuje vo forme oslobodenia od dane, alebo že strata príjmov spôsobená týmto oslobodením je na účely odhadu rozpočtu členského štátu kompenzovaná zvýšením dane, nie je sama osebe postačujúca na to, aby vytvorila uvedený vzťah.

(pozri body 25 – 26, 29 a výrok)

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 13. januára 2005 (*)

„Štátna pomoc – článok 93 ods. 3 Zmluvy ES (teraz článok 88 ods. 3 ES) – Plánovaná pomoc – Zákaz vykonať navrhované opatrenia pred konečným rozhodnutím Komisie – Rozsah zákazu, ak pomoc spočíva v oslobodení od dane – Určenie osôb, ktoré sa môžu dovoliť prípadného porušenia“

Vo veci C-174/02,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Holandsko) z 8. marca 2002 a doručený Súdnemu dvoru 13. mája 2002, ktorý súvisí s konaním:

Streekgewest Westelijk Noord-Brabant

proti

Staatssecretaris van Financiën,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia A. Rosas, K. Lenaerts, S. von Bahr a K. Schiemann (spravodajca),

generálny advokát: L. A. Geelhoed,

tajomník: M.-F. Contet, hlavná referentka,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. januára 2004,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

– Streekgewest Westelijk Noord-Brabant, v zastúpení: H. Gilliams a P. H. L. M. Kuypers, advocaten,

- holandská vláda, v zastúpení: H. G. Sevenster, splnomocnená zástupkyňa,
- Komisia Európskych spoločenských zmlúv, v zastúpení: J. Flett a H. van Vliet, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 4. marca 2004

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 93 ods. 3 Zmluvy ES (teraz článok 88 ods. 3 ES) s cieľom na jednej strane upresniť okruh osôb, ktoré sa môžu dovoliť zákaz vykonania uvedeného v poslednej vete tohto ustanovenia, a na druhej strane objasniť, za akých okolností existuje dostatočný vzťah medzi pomocou a daňou, ktorá túto pomoc financuje, tak, aby sa zákaz vyjadrený v uvedenom ustanovení vzťahoval aj na túto daň.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Streekgewest Westelijk Noord-Brabant (miestnou organizáciou zodpovednou za zber domového odpadu, ale len „Streekgewest“) a Staatssecretaris van Financiën (ale len „Staatssecretaris“). Streekgewest žiada od Staatssecretaris vrátenie dane z odpadu zaplatenej na základe článku 18 „Wet belastingen op milieugrondslag“ (zákon o daniach na ochranu životného prostredia, Staatsblad 1994, 923, 924 a 925, ale len „WBM“) a to z dôvodu, že pri ich vyberaní bol porušený zákaz vykonania uvedený v článku 93 ods. 3 poslednej vete Zmluvy.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Článok 93 ods. 3 Zmluvy stanovuje:

„Komisia musí byť v dostatočnom časť upovedomená o zámeroch v súvislosti s poskytnutím alebo upravením pomoci, aby mohla podať svoje pripomienky. Ak usúdi, že takýto zámer je nezlučiteľný so spoločným trhom podľa článku 87, začne konanie podľa odseku 2. členský štát nemôže vykonať navrhované opatrenia, pokiaľ sa vo veci nerozhodlo s konečnou platnosťou.“

Vnútroštátna právna úprava

4 V súlade s článkom 93 ods. 3 Zmluvy holandská vláda oznámila Komisii listom zo 7. augusta 1992 návrh Wet op de verbruiksbelastingen op milieugrondslag (zákon o spotrebných daniach na ochranu životného prostredia), ktorý neskôr v zmenenej podobe viedol k prijatiu WBM. Listom z 3. decembra 1992 Komisia oznámila holandskej vláde, že 25. novembra 1992 prijala rozhodnutie nepodať námietky voči opatreniam pomoci, ktoré obsahoval tento návrh zákona. Toto rozhodnutie je uverejnené v *Úradnom vestníku Európskych spoločenských zmlúv* z 24. marca 1993 (Ú. v. ES C 83, s. 3).

5 Počas prerokovania návrhu zákona v parlamente sa rozhodlo, že sa v ňom vykoná niekoľko zmien. Po tom, čo holandská vláda oznámila tieto zmeny Komisii listom zo 6. decembra 1993, Komisia oznámila listom z 13. apríla 1994, že 29. marca 1994 prijala rozhodnutie nepodať námietky voči navrhovaným zmenám. Toto rozhodnutie je uverejnené v *Úradnom vestníku Európskych spoločenských zmlúv* zo 4. júna 1994 (Ú. v. ES C 153, s. 20).

6 Dňa 13. októbra 1994 bol holandskému parlamentu predložený návrh zákona obsahujúci

pozmeňovacie návrhy k WBM, pričom jedna z navrhovaných zmien mala byť zavedená natrvalo a dve prechodne. Pokiaľ ide o daň z odpadu, tento návrh zákona predpokladal jej zvýšenie z 28,50 NLG na 29,20 NLG z 1 000 kg odpadu a možnosť vrátenia tejto dane každému, kto odovzdá zvyšky z odstraňovania atramentu a odpady z recyklácie plastov do zariadenia na spracovanie odpadov na účel ich spracovania. Holandská vláda oznámila Komisii tieto opatrenia, označené ako „upresnenia“, listom z 27. októbra 1994.

7 Listom z 25. novembra 1994 Komisia upozornila holandskú vládu na skutočnosť, že oznámenie bolo neúplné a v tejto súvislosti položila niekoľko otázok. Táto vláda na ne odpovedala listom z 20. decembra 1994. V tomto liste tiež oznámila, že návrh zákona sa týka aj dvoch nových opatrení pomoci. Jedno z týchto opatrení spočívalo v prechodnom oslobodení od dane z odpadu vzťahujúce sa na vyťažené kaly, ktoré možno vyčistiť.

8 Prvá komora Staten-Generaal prijala 21. decembra 1994 WBM, vykonávací zákon k tomuto návrhu zákona, ako aj pozmeňujúci zákon. Kráľovským nariadením z 23. decembra 1994 bol dátum nadobudnutia účinnosti zmeneného WBM stanovený na 1. január 1995.

9 Keďže Komisia usúdila, že WBM v znení zmien a doplnení nadobudol účinnosť 1. januára 1995, listom z 25. januára 1995 informovala holandskú vládu, že dané opatrenia pomoci považuje za neoznámenú pomoc, pretože boli prijaté skôr ako k nim Komisia zaujala stanovisko, a požiadala holandskú vládu, aby jej poskytla, okrem iného, úplné znenie WBM. Komisia sa vyjadrila len v súvislosti s obdobím sporného zdanenia. Faxom z 23. mája 1995, doplneným listom z 3. júla 1995, oznámila, že podľa nej neexistujú prvky pomoci nezlučiteľné so spoločným trhom.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

10 Streekgewest je organizáciou s právnou subjektivitou, ktorú pôvodne založilo a kontrolovalo 18 obcí holandského regiónu Westelijk Noord-Brabant. Od 1. januára 1997 je počet obcí, ktoré tvoria túto organizáciu, sedem. Streekgewest je poverený zberom domového odpadu a jeho dopravou do zariadenia na spracovanie, za ktoré je tiež zodpovedný. Každé dopravenie odpadu do zariadenia na spracovanie zakladá daňovú povinnosť na základe článku 18 WBM.

11 Za obdobie od 1. do 31. januára 1995 Streekgewest zaplatil sumu vo výške 499 914,00 NLG z dôvodu dane z odpadu. Podal však námietku a požiadal o vrátenie zaplatenej sumy. Rozhodnutím daňového inšpektora bola táto žiadosť zamietnutá. Streekgewest podal proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok na Gerechtshof te's-Gravenhage (Holandsko) a tento nariadil vrátenie sumy 80 796,40 NLG.

12 Staatssecretaris podal proti rozsudku uvedeného súdu odvolanie na Hoge Raad der Nederlanden. Aj Streekgewest napadol na tomto súde skutočnosť, že Gerechtshof mu odmietol priznať vrátenie celej sumy.

13 Keďže Hoge Raad der Nederlanden dospel k záveru, že výsledok sporu vo veci samej závisí od výkladu článku 93 ods. 3 Zmluvy, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Môže sa ustanovenia článku 93 ods. 3 poslednej vety Zmluvy... dovoľávať iba osoba, ktorá je dotknutá narušením cezhraničnej hospodárskej súťaže vyplývajúcim z opatrenia pomoci?

2. V prípade, že opatrenie pomoci, ako je to uvedené v článku 93 ods. 3 poslednej vety Zmluvy..., spočíva v oslobodení od dane (ktorým sa rozumie aj zníženie dane a daňové zvýhodnenie), ktorej výnos je príjmom štátneho rozpočtu a zároveň nie je v tejto súvislosti stanovené, že toto oslobodenie sa neuplatňuje počas konania o oznámení, má sa táto daň

považovať za súčasť opatrenia pomoci z dôvodu, že uloženie povinnosti platiť daň osobám, na ktoré sa nevzťahuje oslobodenie, je prostriedkom, ktorým sa dosahuje priaznivý účinok, takže zákaz uvedený v tomto ustanovení sa uplatní aj na túto daň (jej výber), a to až dotedy, kým nie je vykonanie opatrenia pomoci na základe uvedeného ustanovenia schválené?

3. Ak je odpoveď na predchádzajúcu otázku záporná: v prípade, že sa má preukázať vzťah [skutočnosť, že malá časť dane (0,70 NLG za tonu odpadu) slúži na kompenzáciu úinkov daňovej úpravy uvedenej v bode 6 tohto rozsudku] medzi zvýšením určitej dane, ktorej výnos je príjmom štátneho rozpočtu a opatrením pomoci, ktoré je navrhnuté v zmysle článku 93 ods. 3 poslednej vety Zmluvy..., má sa zavedenie zvýšenia považovať za vykonávanie opatrenia pomoci (alebo jeho zložiek) v zmysle tohto ustanovenia? Ak závisí odpoveď na túto otázku od významu tohto vzťahu, ktoré okolnosti sú v takom prípade rozhodujúce?

4. V prípade, ak sa zákaz vykonania opatrenia pomoci vzťahuje aj na daň, spôsobuje konečné rozhodnutie Komisie vyhlasujúce toto opatrenie pomoci za zlučiteľné so spoločným trhom, že protiprávnosť dane je konvalidovaná a *posteriori*?

5. Ak sa zákaz vykonania opatrenia pomoci vzťahuje aj na daň, môže osoba, od ktorej je daň vybraná, na základe priameho úinku článku 93 ods. 3 Zmluvy... napadnúť súdnou cestou celú sumu dane alebo len jej časť?

6. V tomto poslednom prípade, vyplývajú z práva Spoločenstva osobitné podmienky, pokiaľ ide o kritériá, na základe ktorých sa má určiť, na ktorú časť dane sa vzťahuje zákaz podľa článku 93 ods. [3] poslednej vety Zmluvy...?“

O prvej otázke

14 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa ustanovení článku 93 ods. 3 poslednej vety Zmluvy môže dovoľávať osoba, ktorej sa nedotýka narušenie cezhraničnej hospodárskej súťaže vyplývajúce z opatrenia pomoci.

15 V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora vyplýva z priameho úinku priznaného poslednej vete odseku 3 článku 93 Zmluvy, že bezprostredne uplatniteľný charakter zákazu vykonania navrhovaných opatrení uvedeného v tomto článku sa vzťahuje na každú pomoc, ktorá sa vykonala bez oznámenia (pozri rozsudok z 21. novembra 1991, *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires a Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon*, C-354/90, Zb. s. I-5505, bod 11, ďalej len „rozsudok FNCE“).

16 Okrem iného bolo rozhodnuté, že pokiaľ spôsob financovania pomoci prostredníctvom dane tvorí neoddeliteľnú súčasť opatrenia pomoci, potom sa dôsledky porušenia zákazu vykonania navrhovaných opatrení uvedeného v článku 93 ods. 3 poslednej vety Zmluvy, ktorého sa dopustia vnútroštátne orgány, rozširujú aj na tento aspekt opatrenia pomoci (rozsudok z 21. októbra 2003, *Van Calster a i.*, C-261/01 a C-262/01, zatiaľ neuvverejnený v Zbierke, bod 52). Za takých okolností z toho vyplýva, že vnútroštátne orgány sú v zásade povinné vrátiť daň, ktorú vybrali v rozpore s právom Spoločenstva (pozri rozsudky zo 14. januára 1997, *Comateb a i.*, C-192/95 až C-218/95, Zb. s. I-165, bod 20, a *Van Calster a i.*, už citovaný, bod 53).

17 Je úlohou vnútroštátnych súdov, aby ochránili práva osôb podliehajúcich ich právomoci voči prípadnému porušovaniu zákazu vykonania navrhovaných opatrení, ktorého sa dopustia vnútroštátne orgány. Ak sa na takéto porušenie odvolajú osoby podliehajúce súdnej právomoci, ktoré sú na to oprávnené, a ak vnútroštátne súdy takéto porušenie skonštatujú, musí toto porušenie viesť dané vnútroštátne súdy k vyvodu všetkých dôsledkov v súlade s ich vnútroštátnym právom (pozri najmä rozsudky FNCE, už citovaný, bod 12, a zo 16. decembra

1992, Lornoy a i., C?17/91, Zb. s. I?6523, bod 30).

18 Pokia? ide o vnútroštátne pravidlá týkajúce sa aktívnej legitímácie a záujmu osoby podliehajúcej súdnej právomoci na podaní žaloby, Súdny dvor rozhodol, že právo Spolo?enstva vyžaduje, aby tieto pravidlá neobmedzovali právo na ú?innú súdnu ochranu pri výkone práv, ktoré priznáva právny poriadok Spolo?enstva (rozsudky z 11. júla 1991, Verholen a i., C?87/90 až C?89/90, Zb. s. I?3757, bod 24, a z 11. septembra 2003, Safalero, C?13/01, Zb. s. I?8679, bod 50).

19 Osoba podliehajúca súdnej právomoci môže mať záujem na tom, aby sa pred vnútroštátnymi súdmi mohla dovoliava? priameho ú?inku zákazu vykonania navrhovaných opatrení uvedeného v ?lánku 93 ods. 3 poslednej vete Zmluvy nielen s cie?om dosiahnu? zrušenie negatívnych ú?inkov narušenia hospodárskej sú?áže, ktoré bolo vyvolané udelením protiprávnej pomoci, ale aj s cie?om dosiahnu? vrátenie dane vybranej v rozpore s týmto ustanovením. Za tohto posledne uvedeného predpokladu je otázka, ?i sa takejto osoby dotklo narušenie hospodárskej sú?áže vyplývajúce z daného opatrenia pomoci, irelevantná pre posúdenie jej záujmu na podaní žaloby. Zoh?adni? treba len tú skuto?nos?, že táto osoba podliehajúca súdnej právomoci je da?ovníkom dane, ktorá je neoddelite?nou sú?as?ou opatrenia pomoci vykonaného v rozpore so zákazom uvedeným v tomto ustanovení.

20 Tento záver je navyše odôvodnený cie?om zabezpe?i? *effet utile* zákazu vykonania navrhovaných opatrení uvedeného v ?lánku 93 ods. 3 poslednej vete Zmluvy (pozri najmä rozsudok FNCE, už citovaný, bod 16).

21 Na prvú otázku teda treba odpoveda? tak, že ?lánok 93 ods. 3 posledná veta Zmluvy sa má vyklada? tak, že sa ho môže dovoliava? osoba, ktorá je da?ovníkom dane tvoriacej neoddelite?nú sú?as? opatrenia pomoci a vybranej v rozpore so zákazom vykonania navrhovaných opatrení uvedeným v tomto ustanovení, a to bez oh?adu na to, ?i sa takejto osoby dotklo narušenie hospodárskej sú?áže vyplývajúce z daného opatrenia pomoci.

O druhej a tretej otázke

22 Druhá a tretia otázka sa týkajú okolností, za ktorých existuje dostato?ný vz?ah medzi da?ou a opatrením pomoci spo?ívajúcim v oslobodení od tejto dane, ktorej výsledkom je, že zákaz vykonania navrhovaných opatrení uvedený v ?lánku 93 ods. 3 poslednej vete Zmluvy sa vz?ahuje nielen na opatrenie pomoci, ale aj na da?. Je vhodné skúma? obe tieto otázky spolu.

23 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, ?i sa zákaz vykonania navrhovaných opatrení uvedený v ?lánku 93 ods. 3 poslednej vete Zmluvy vz?ahuje na da?, pokia? opatrenie pomoci spo?íva v oslobodení od tejto dane. Prostredníctvom svojej tretej otázky sa vnútroštátny súd chce dozvedie?, za akých okolností kompenzácia straty príjmov spôsobenej oslobodením od dane, uskuto?nená prostredníctvom zvýšenia dane, vytvára dostato?nú súvislos? medzi pomocou a da?ou tak, aby sa zákaz vykonania vyjadrený v tomto ustanovení rozšíril aj na túto da?.

24 Hne? na úvod je vhodné poukáza?, ako to urobil aj generálny advokát v bodoch 28 a 29 svojich návrhov, na to, že Zmluva predvída presné ohrani?enie medzi režimami, ktoré sa na jednej strane v ?lánkoch 92 Zmluvy ES (zmenený, teraz ?lánok 87 ES), 93 Zmluvy a 94 Zmluvy ES (teraz ?lánok 89 ES) týkajú štátnej pomoci a na druhej strane v ?lánkoch 101 Zmluvy ES (zmenený, teraz ?lánok 96 ES) a 102 Zmluvy ES (teraz ?lánok 97 ES) narušení hospodárskej sú?áže, ktoré vyplývajú z rozdielov medzi ustanoveniami zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení ?lenských štátov, okrem iného z rozdielov medzi ich da?ovými ustanoveniami.

25 Dane nepatria do pôsobnosti ustanovení Zmluvy týkajúcich sa štátnej pomoci okrem prípadu, ke? sú takým spôsobom financovania opatrenia pomoci, že tvoria neoddeliteľnú sú?as? tohto opatrenia.

26 Na to, aby bolo možné da? alebo ?as? dane považova? za neoddeliteľnú sú?as? opatrenia pomoci, musí medzi da?ou a pomocou pod?a vnútroštátnej úpravy nevyhnutne existova? záväzný vz?ah ur?enia v tom zmysle, že výnos dane je záväzne ur?ený na financovanie pomoci. Pokia? takýto vz?ah existuje, výnos dane priamo ovplyv?uje rozsah pomoci a v dôsledku toho posúdenie zlu?ite?nosti tejto pomoci so spoločným trhom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júna 1970, Francúzsko/Komisia, 47/69, Zb. s. 487, body 17, 20 a 21). Takto Súdny dvor rozhodol, že v prípade, ak existuje takýto vz?ah medzi opatrením pomoci a jej financovaním, oznámenie opatrenia pomoci uvedené v ?lánku 93 ods. 3 Zmluvy musí opísa? aj spôsob financovania tejto pomoci, aby tak Komisia mohla jeho skúmanie vykona? na základe úplných informácií. V opa?nom prípade by nebolo možné vylú?i?, že opatrenie pomoci, ktoré by Komisia vyhlásila za zlu?ite?né, by takto nemohlo byť vyhlásené za zlu?ite?né, ak by Komisia bola poznala spôsob jeho financovania (rozsudky Van Calster a i., už citovaný, body 49 a 50, ako aj z 15. júla 2004, Pearle a i., C?345/02, zatiaľ neuvverejnený v Zbierke, bod 30).

27 V prípade vo veci samej má opatrenie pomoci formu oslobodenia od dane z odpadu. Hoci bolo da?ové zvýhodnenie kompenzované na ú?ely odhadu rozpo?tu daného ?lenského štátu zvýšením sadzby výšky z odpadu z 28,50 NLG na 29,20 NLG z 1 000 kg odpadu, táto okolnosť sama osebe neposta?uje na preukázanie existencie záväzného vz?ahu medzi da?ou a da?ovou výhodou.

28 Na jednej strane totiž z uznesenia vnútroštátneho súdu vyplýva, že text WBM nevytvára medzi da?ou z odpadu a financovaním oslobodenia od dane žiaden záväzný vz?ah ur?enia. Na druhej strane výnos tejto dane žiadnym spôsobom neovplyv?uje výšku pomoci. Uplat?ovanie oslobodenia od dane a jeho rozsah totiž nezávisia od výnosu uvedenej dane.

29 Na druhú a tretiu otázku je teda vhodné odpoveda? tak, že ?lánok 93 ods. 3 posledná veta Zmluvy sa má vyklada? tak, že ?ou stanovený zákaz sa uplat?uje na da? len vtedy, ak medzi výnosom tejto dane a daným opatrením pomoci existuje záväzný vz?ah ur?enia. Skuto?nosť, že pomoc sa poskytuje vo forme oslobodenia od dane, alebo že strata príjmov spôsobená týmto oslobodením je na ú?ely odhadu rozpo?tu daného ?lenského štátu kompenzovaná zvýšením dane, nie je sama osebe posta?ujúca na to, aby vytvorila takýto vz?ah.

30 Vzh?adom na odpove? na druhú a tretiu otázku nie je potrebné odpoveda? na štvrtú, piatu a šiestu otázku.

O trovách

31 Vzh?adom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vz?ahu k ú?astníkom konania vo veci samej inciden?ný charakter a bolo za?até v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred

vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. Článok 93 ods. 3 posledná veta Zmluvy ES (teraz článok 88 ods. 3 posledná veta ES) sa má vykladať tak, že sa ho môže dovoliavať osoba, ktorá je daňovníkom dane tvoriacej neoddeliteľnú súčasť opatrenia pomoci a vyberanej v rozpore so zákazom vykonania navrhovaných opatrení uvedeným v tomto ustanovení, a to bez ohľadu na to, či sa takejto osoby dotklo narušenie hospodárskej súťaže vyplývajúce z daného opatrenia pomoci.

2. Článok 93 ods. 3 posledná veta Zmluvy sa má vykladať tak, že ňou stanovený zákaz sa uplatňuje na daň len vtedy, ak medzi výnosom tejto dane a daným opatrením pomoci existuje záväzný vzťah určenia. Skutočnosť, že pomoc sa poskytuje vo forme oslobodenia od dane, alebo že strata príjmov spôsobená týmto oslobodením je na účely odhadu rozpočtu daného členského štátu kompenzovaná zvýšením dane, nie je sama osebe postačujúca na to, aby vytvorila takýto vzťah.

Podpisy

* Jazyk konania: holandčina.